

Ս. ՂԱԶԱՐ

(ՀԱՅՈՑ ԿՂԶԻՆ)

Արիւնական ջուրերէն եւ փառքերէն խտալեան
Մեկուսացած փառք մ'անեղծ, եւ մեծութիւն մը խոնարհ,
Կապոյտին տակ, կապոյտէն իջած խորհուրդ մը գունեան,
Որ կը խոկայ գլխիկոր, յաւերժական եւ անմար:

Անհունին պէս, ափն որուն միայն անհունն է ինքնին,
Կը ջրվէժես բոցն հոգւոյդ եւ գիտութիւնը մտքիդ
Հոն, ուր խաւարն է բազմեր խոր նայուածքովն իր մըթին՝
Ապառաժի մը լայնչի կուրծքին վըրայ կըրանիտ:

Մեծ ես կղզեակ, Ազգիդ պէս մեծ ես կամչոտ եւ դիւթիչ,
Մեծ ես, թրթռուն երազի բիւրեղներէն դուն ծնած
Իմաստութիւն անիմաց եւ պերճութիւն ըզգլխիչ:

Լոյսի աղբիւր, եւ կեանքի դուն անդորրանք անսահման,
Չքնաղութեան օրօրան, եւ դիւթանքի մէջ պահուած՝
Դուն բարձրութեան եւ փառքի կղզիացումն աննըման:

ԳԵՐԵՋՄԱՆՆՈՑՆ Ի Ս. ՂԱԶԱՐ

Հոս կը հանգչի Աւիշան, մեծղի տիտանը մտքի,
Աստուածութեան մէջ թաղուած քերթողի սիրտն իր հսկայ...
Հոս, այս մըռայլ նըկուղին լըռութեան գոգը անմահ,
Գըլուխն հակած քընարին մըմունջներուն քնքշենի:

Լուռ եւ թախծոտ, կը քըսեմ ճակտիս հրդեհն հողմավար,
Խաւարչուտ խօլ գոյութեանս փոթորկումներն մոլեկան՝
Շիրիմներուն անաղմուկ, եւ խաչերուն բարութեան ...
Ու կը խոկամ հոգւոյս մէջ ծաթած լոյսին տակ երկար:

Ես՝ ապրող կայծ մը վըտիտ մեռեալներուն դէմ առ դէմ,
Ես՝ աստղերուն տակ շրջող ազատ հոգի մ'անտեսուած ...
Որ կը ծըռի մահուան շուրջ եւ կը կանգնի կեանքին դէմ:

Ես՝ տառապանք եւ մըրիկ, ես՝ գալարոն ապրումներ,
Իսկ դուք հանդարտ եւ անլուր մեծութիւններ խորիմաց,
Անմահութեան յանձնըած խորհրդաւոր շիրիմներ:

ՎԱՆԱԿԱՆՆԵՐ

Օրն է, եւ կամ թէ գիշերն հեքոտ լոյսով ողորուած
Սըրահներուն մաքրափայլ լըռութեան ծոցն հոլանի.
Անոնք կ'անցնին մեղմաձայն, գլխիկոր եւ երկիւղած,
Ու կը սուզուին մըտածման հրթիռներուն մէջ ոսկի:

Սիրով կ'ապրին, չունին ցաւ ծնած մեղքի մը սըրտէն,
Եւ իրենց մէջ աշխարհը կ'ապրի առանց յուզումի.
Հոգիներ են բարութեան, առաքեալներ տարօրէն,
Որոնց միտքն է բանտարկուած ընդմէջ մահուան եւ կեանքի:

Կ'իջնէ գիշերն, ու աղօթքն, ու երազանքն, ու խոկում
Անոնց հոգւոյն մէջ կ'ամպեն հեշտասարսոյն խորհուրդներ,
Եւ կը խօսին գաղտնաբար Աստուծոյ հետ առընթեր:

Կը ծագի այգն, ու կղզեակն աննիւթացած, անպատում
Վեհ տեսիլքի մ'աչքին տակ կ'ուրուագծուի միայնակ ...
Ու կը սկսի իր օրուան հիւսել երազն այգին տակ:

ԻՐԻԿՈՒՆՆ Ի Ս. ՂԱԶԱՐ

Լուռ է. իրկուն մը հեշտին, ծովածաւալ եւ անհուն,
Կը նօսրանայ նոճերուն հոծ տըտմութեանը վերեւ.
Մինչ երազանքն ոսկեման իր կապոյտ թեւն անարեւ,
Կը հըպէ գորշ եւ մըթին ըստուերներուն անկայուն:

Հեռուն լոյսի եւ գոյնի կայլակումներն տարօրէն,
Ջուրի հըծծիւն եւ տարտամ ներդաշնակումն երկնածին ...
Ջերմ սարսուռներ նըբաթել եւ նըաղումն անքընին՝
Կը բեկբեկին ափերուն մայրութեան դէմ հեշտօրէն:

Լուռ է. սրտի եւ հոգւոյ վըսեմ խոհերն անվարան
Միջոցին մէջ կը տաքնան անտես կոյսի մը ափին ...
Ու կը հիւծի ամէն ինչ, ու կը մեծնայ ամէն բան:

Ու խոր, երկար կը հնչէ խաղաղութեամբ մ'երկիւղած
Աւետր գանգն հինաւուրց միւռոնաբոյր կղզեակին,
Ուր կը նիրհէ ցաւն հսկայ եւ կը հսկէ Սէրն Աստուած:

ԱՐԱՄԱՑԻՍ ՍՐԱՊԵԱՆ